

(Pokračovanie z príbehu: [Agapeon 7 - Jediný dotyk lásky](#))

Neviem, čo sa stalo s mojimi očami. Vidím, čo som predtým nikdy nevidel – odvtedy, čo nás Ježiš v noci pri jazere Purus prežiaril svojím svetlom a vytvoril okolo nás žiariaci guľový štít. Z toho štítu neustále vychádza akási žiara a vstupuje do mňa a rozlieva sa po celej duši. Akoby ju vyživovala, tak ako krv prúdi do celého tela a prináša životodarnú miazgu kamkoľvek príde. Hoci je práve teraz poludnie a slnko svieti naplno, vidím ju veľmi jasne. To isté sa deje aj okolo Paxima. Aj on je obklopený tou zvláštnou žiarou. Vykračuje zľahka s hlbokým pokojom na tvári. Takého pokojného a radostného som ho ešte nevidel. Ani ja som ešte nikdy v živote neprežíval tak hlboký pokoj ako práve dnes.

„Pozrite, tam v diaľke sa ukazujú prvé vrchy lemujúce priesmyk Guttur“ – zvolal náš nový spoločník. Od rána totiž cestujeme traja– Paximus, ja a Tuicio. Tak aspoň tvrdil, že sa volá. To on nás prebudil z toho nepríjemného sna pri strome a ukázal nám Ježiša pri jazere. Ježiš nás potom zveril do jeho ochrany. Mal nás cestou pripraviť na boj s čiernymi bojovníkmi.

„Je to zvláštne,“ – poznamenal Paximus na Tuiciovu poznámku o priesmyku, „pred pár dňami ma čo i len pomyslenie na tento priesmyk a hory za ním naplňalo strachom a úzkosťou. Dnes, keď nás od neho delí iba pár hodín cesty, po strachu nie je ani stopy.“ „Berieš mi slová z úst. To isté prežívam aj ja.“ – poznamenal som na okraj a pokračoval: „Stále cítim Ježišovu prítomnosť.“

Agapeon 8 - Skutočný víťaz

Napísal Balek Robert

Utorok, 20 Október 2009 12:59

Akoby stále kráčal vedľa nás, hoci ráno náhle zmizol aj s tými ostatnými svetelnými bytosťami a zostal iba Tuicio.“ Čosi v srdci mi stále hovorilo, že Ježiš vlastne nikdy odo mňa neodišiel. Stále pri mne celý život bol a keď bolo potrebné, aby som ho videl, vždy sa ukázal. „Vy ľudia“ – pretrhol niť mojich myšlienok Tuicio, „sa tak ľahko necháte stiahnuť do víru svojich prác a starostí, že niekedy aj na celé dni, mesiace či roky zabudnete na toho, kto pri vás stále bdie deň aj noc a každú sekundu vám dáva život. Keby som bol na Ježišovom mieste ja, nevydržal by som toľko nevďačnosti. Máte šťastie, že vás tak miluje. Stále o vás rozpráva svojmu Otcovi s takou nežnosťou a láskou... Obdivujem ho. Čo pre vás urobil nemá vo svete, odkiaľ pochádzam obdoby. Nevie, prečo si tak zamiloval práve vás.“ Srdce mi zaliala tichá radosť. Hm... Práve nás, práve mňa Agapeona.

„Zopár drachiem by sa u vás nenašlo pre chudobného mrzáka?“ – vtrhol do mojej radosti akýsi cudzí hlas. Obzrel som sa a na kraji cesty sedel a ruky k nám vystieral chromý úbožiak. Pocítil som k nemu súcit. Ako som k nemu pristúpil bližšie, svetelný štít okolo mňa sa dotkol jeho ruky. V rýchlosti ju s bolestným výkrikom stiahol, akoby ho niečo popálilo. Aj Tuicio si to všimol. Pristúpil k nemu aj on a s opatrnosťou v hlase mu povedal: „Nemáme žiadne peniaze. Ale čo mám, to ti dám. V mene Ježiša vstaň a buď zdravý!“ „Nepotrebujem tvoje zdravie ani tvojho Ježiša. Chcem peniaze, nerozumel si?“ – osopil sa s nenávisťou v tvári mrzák. Tuicio pristúpil ešte bližšie, aby ho chytil za ruku. Keď však cez toho chudáka prešiel jeho svetelný štít, s obrovským výkrikom sa mrzák rozplynul v kúdoľ čierneho prachu. „Hm, nie každý, kto prosí o pomoc, skutočnú pomoc aj čaká.“ – poznamenal Tuicio a pokračoval: „Predpokladal som, že to bude nepriateľ, ale tak skoro? Veľmi mu záleží na tom, aby sme k Horám Hrôzy ani nedošli. Bez štítu, by ste sa jeho dotykem nakazili špeciálnym jedom. Bol to duch lenivosti, využívajúci súcit iných na sebaobohacovanie. Ľudia, ním nakazení, sa celý život priživujú na iných ako pijavice. Keď z niekoho doslova vysajú všetky peniaze, ale aj všetku radosť zo života, lásku a pokoj, prisajú sa zas na niekoho ďalšieho.“ Striaslo ma. Poznal som niekoľko takých ľudí - mojich domnelých priateľov. Celý čas som bol vlastne ich otrokom. Svoju úbohosť len predstierali, a tým ma vždy dobehli. Sťažovali sa, ako ich nik nemá rád, ako som jediný, kto im zostal. A pritom mali takto omotaných okolo prsta niekoľkých ľudí, ktorí sa s láskou o nich starali ako o svoje vlastné deti. Obklopení toľkou láskou a pozornosťou boli stále nespokojní, nešťastní a frustrovaní. „Ako sa dá toho jedu zbaviť?“ – spýtavo som sa pozrel na Tuicia. „Je to zdĺhavý proces. Priznať si túto chorobu totiž znamená vzdať sa všetkých výhod, ktoré z tohto priživovania sa vyplývajú. Toho sa väčšinou ľudia vzdať nechcú, akokoľvek život na vlastných nohách vyzerá lákavo. Boja sa. Ak to niekto dokáže, potom musí...“ „Zveziem vás?“ – z napätého počúvania ma vyrušil hlas vychádzajúci odniekiaľ zhora. Vzhliadol som hore. Sediac na veľkom koni, pozeral na mňa muž v stredných rokoch a podával mi ruku, aby som vyskočil na jeho koňa. Keď som však podišiel bližšie, aby som sa zachytil, žiariacim štítom som sa dotkol jeho ruky a on ju s veľkou bolesťou zrazu stiahol späť. Už som vedel, ktorá bije. Paximus si to však nevšimol. Nevládal už ísť pešo, preto nápad zviezť sa na koni privítal a vykročil smerom k jazdcovi.

Náhle ho zastavil Tuicio: „Počkaj!“ – povedal ostro a obrátil sa na jazdca pokojne, akoby niečo

Šípil: „Vy ste si už určite oddýchli. My sme traja unavení. Zíd'te z koňa a my traja sa budeme na koni striedať.“ Pristúpil celkom blízko k jazdcovi, aby ho zasiahol jeho svetelný štít. Ten stihol už len zasipieť: „Vy nevďačníci! Čo si to dovoľujete! Ja a ísť pešo?!“ a s veľkým výkrikom a znetvorenou tvárou sa rozplynul v čierny prach. „Nie každý, kto ponúka pomoc, chce aj skutočne pomáhať. Väčšinou skryto hľadá svoju slávu. Mnohí chcú iba z výšky svojho pohodlia preukazovať dobrodenia, aby ich potom ľudia za to zvelebovali do nebies. Nikdy sa však svojho pohodlia nevzdajú v prospech núdzneho. Pred Bohom je to tak bezcenné...“ – hundral si popod nos Tuicio. Mal pravdu, aj ja som tak žil. Látky, peniaze, jedlo – pravidelne som dával čosi zo svojho bohatstva biednym v našom meste, ale vždy tak, aby to videlo čo najviac ľudí. Zvyšovalo to dôveryhodnosť a tým pádom aj ďalšie zisky - ľudia si totiž práve kvôli tomu vyberali moje obchody, kde nakupovali. Vždy som vedel ako využiť chudobných vo svoj prospech. „Už je preč. Bol to duch skrytej túžby po sláve. Zákerný nepriateľ“ – skočil mi do úvah Tuicio.

„Pozor! Niečo sa k nám blíži!“ – skríkol so zdesením Paximus a ukazoval smerom k priesmyku. Boli sme od neho už len pár metrov. Z výšky skalných vrchov, vypínajúcich sa po ľavej i pravej strane priesmyku, sa k nám nezadržateľne blížilo akési čierne mračno. Nedalo sa rozoznať, čo to je, ale naháňalo to hrôzu. „Stojte a ani sa nepohnite! Váš štít vás ochráni. Len dôverujte tomu, kto ho vytvoril!“ – skríkol Tuicio. Jeho hlas však už zanikol v kvílení a srdcervúcich výkrikoch, vychádzajúcich z mračna, ktoré sa práve preháňalo pomedzi nás obrovskou rýchlosťou. Nebolo však schopné preniknúť cez svetelný štít, ktorým sme boli obklopení. Čierňava z mračna sa o štít rozbíjala a stekala po ňom ako kvapky vody po nepremokavom plášti. Sem tam narazila v obrovskom víre do štítu hrôzostrašná tvár. Zdalo sa mi, že to trvá večnosť. Začal sa ma zmocňovať strach, čo ak to štít nevydrží. V tom momente začalo svetlo štítu slabnúť. Zakričal som: „Tuicio, pomoc!“ „Povedal som vám, dôverujte tomu, kto vám štít vytvoril“ – začul som jeho hlas z diaľky. Zavrel som oči: „Ježišu, ak si tu, posilni ma, prosím!“ Pocítil som, ako sa zrazu do mňa vliaval pokoj. Otvoril som oči. Na môj zrazu zväčšený a žiariacejší štít práve tiekla zhora žiara nevedno odkiaľ a vtekala do môjho vnútra. Mračno už nemalo žiadnu šancu. S obrovským rachotom sa zdvihlo od nás do výšky, ale nie aby odišlo, ale aby zasadilo posledný úder – nie priamo nám, ale... S tou najväčšou rýchlosťou akú som kedy v živote videl sa mrak spustil ako torpédo priamo do priesmyku a roztočený ako vrták s tisícmi hlavami sa s treskotom stratil v zemi. Nasledoval silný výbuch a tlaková vlna, ktorá nás zrazila na zem ako hrušky zo stromu. Keď sme sa po pár minútach spamätali a vstali, videli sme pred sebou úchvatný úkaz. Priesmyk Guttur zmizol a namiesto neho na nás civela obrovská priepasť s rozpáleným dnom kdesi v hĺbke.

„Tak teda na púšť sa nám prejsť nepodarí“ – poznamenal som s hrôzou v očiach, sledujúc kolmé steny vrchov vpravo i vľavo od priepasti smerujúce dolu do hĺbky. „Nepriateľ sa nás snaží zastrašiť, ale nevie s kým má tentoraz do činenia. Podťte za mnou!“ – ozval sa v mojej hlave Tuiciov hlas. Zdúpnel som od údivu, keď som zdvihol zrak. Tuicio stál vo vzduchu priamo nad priepasťou a volal nás k sebe. „A... ako to, že si vo vzduchu?!“ – zakoktal som nechápajúc. „Nie je to moja starosť, ako je to možné. Často je možné to, o čom si myslíme, že je nemožné. Stačí len uveriť bez toho, aby si pochopil“ – odvetil na moju otázku Tuicio a pokračoval:

„Jednoducho som poprosil Ježiša, aby to zariadil, lebo iná cesta na púšť nevedie. A on vliadol do mňa cez štít zvláštnu silu a odrazu som mal odvahu vykročiť do prázdna. Skúste to aj vy dvaja. Ale rýchlo, slnko bude o chvíľu zapadať a bojovať s čiernymi bojovníkmi v noci je namáhavejšie. Noc má svoju moc...“ Zatvoril som si oči a úpenlivo poprosil Ježiša o silu prejsť ponad priepasť, ako kedysi on prešiel po mori. Ani som nedopovedal svoju prosbu a už sa zjavil svetelný vír, ktorý nás oboch s Paximom obkolesil a menil čosi na štruktúre nášho žiariaceho štítu. Keď sa stratil, obaja sme pocítili silu vstať a vykročiť napriek zdravému rozumu priamo do priepasti pred sebou. Navzdory všetkým obavám sme kráčali po pevnej pôde pod nohami, hoci ju nebolo vidieť. Obzrel som sa za seba na Paxima. Akurát sa pozeral dolu do priepasti a zdúpnel od strachu. Videl som, ako sa zrazu jeho štít zmenil, pohasol, a on začal klesať do priepasti. Ledva som stihol pribehnúť a chytiť ho za ruku. Prebehlo odo mňa do neho akési svetlo a podarilo sa mi ho s ľahkosťou vytiahnuť hore. Aj jeho štít začal žiariť ako predtým. Ruka v ruke, kráčajúc za Tuiciom, sme sa nakoniec dostali cez priepasť a zároveň za priesmyk Guttur priamo do Hôr Hrôzy.

„Zdá sa mi to divné“ – podotkol Paximus po dvoch hodinách cesty cez Hory Hrôzy, keď sme akurát prichádzali k jazeru Squalor, o ktorom sa takisto rozprávali rôzne temné historiky, a pokračoval: „Tak dlho prechádzame horami a ešte stále som žiadneho čierneho bojovníka nevidel.“ „Čo ti chýbajú?“ – zasmial sa Tuicio, „Slnko už o chvíľu zájde za obzor, možno čakajú na tmú, keď budú silnejší. Trošku ich pošteklieme.“ Rozbehol sa k jazeru a cestou volal na nás: „Podťe, pomôžete mi očistiť jazero. Jeho vody sú tak čierne, že nevidno na dno ani vo vode po členky.“ Nevediac čo nás čaká, rozbehli sme sa za Tuiciom. „Zvláštne,“ – komentoval pohľad na jazero Paximus, keď sme k nemu dobehli, „aj keď je toto jazero rovnako pokojné ako jazero Purus, neodráža sa v ňom ani kúsok neba, ani trochu z tej nádhery západu slnka na oblohe. Akoby pohlcovalo všetko svetlo.“ Krútiac neveriacky hlavou, pristúpil bližšie k Tuciovi. Ten už mal nad jazero vystretú ruku a začalo z nej stekať do jazera svetlo tak, ako to pri jazere Purus robil Ježiš. „Pridajte sa aj vy, očistíme tieto vody raz a navždy“ – podotkol. „Ale my to nevieme. Nedokážeme!“ – protestoval Paximus. „Stane sa, v čo uveríš“ – posmeľoval ho Tuicio. Pristúpili sme teda s Paximom k nemu a vystreli sme pomaly ruky nad jazero. Z našich rúk začali vytekať do jazera pramienky svetla. „Viac viery spôsobí väčší prameň svetla. Nebojte sa veriť, nič tým nestratíte. Len do toho!“ – povzbudzoval nás Tuicius. A naozaj, po chvíli boli naše pramienky silnejšie a silnejšie, až nakoniec vytekalo svetlo z našich rúk veľkým prúdom. Svetlo sa však akoby len rozlievalo po povrchu jazera, nevstupovalo do jeho hĺbky.

„Počujete to?“ – zašepkal zrazu Paximus. „Čo? Čo máme počuť.“ – spýtal som sa ho. „No to slabé kvílenie v diaľke?“ – odpovedal mi so strachom v hlase. To kvílenie sa však už zosilnilo natoľko, že sme ho počuli veľmi jasne aj my. Neprichádzalo z diaľky. Vychádzalo priamo z jazera, ktoré sa už začalo poriadne vlniť. Paximov prameň aj svetlo jeho štítu začalo slabnúť. V jeho očiach bolo vidno strach. „Paximus, nepozerať sa na jazero, zatvor si oči a pozri sa na Ježiša. Strach odíde. Inak ťa začne pohlcovať“ – zvolal Tuicio. Mal ako vždy pravdu. Prameň Paximovho svetla sa zrazu začal prepadať do jazera a smerom k jeho rukám sa začala šíriť temnota hltajúca jeho svetlo. Ani sme sa nestihli spamätať a už tá temnota začala ovíjať jeho

štít, snažila sa ho preboriť a dostať sa k Paximovi. „Rýchlo vystri ruku smerom k Paximovi a pošli mu toľko svetla, koľko sa len dá!“ – skríkol Tuicio a aj on spolu so mnou vystrel ruku smerom k Paximovi. Udalosti začali naberať rýchly spád. Za ten čas, ako sme sa snažili dostať Paxima zo zovretia strachu, z rozbúreného jazera začali vychádzať a vyletovať temné postavy. Ako z nás svetlo, tak z nich sršala temnota, strach a hrôza. V rukách mali čosi dlhé ako šable a približovali sa veľkou rýchlosťou k nám. „To..to sú tí bojovníci“ – vyjachtal som zo seba, keď som to všetko zbadal. „Nesmieš ani ty prepadnúť strachu, Agapeon. Vzchop sa, popros Ježiša o ďalšiu silu!“ – úpenlivo mi dohovárať Tuicio. Márne som sa snažil zatvárať oči a prosiť Ježiša, stále som mal pred očami tie hrôzostrašné približujúce sa postavy.

Silno mnou niečo trhlo. Otvoril som oči. Ten obraz nezabudnem do konca života. Všade okolo už bola hustá tma. Stovky? Nie, tisíce čiernych postáv zúrivo s hrozným škrekotom sekali svojimi šablami do našich štítov. Tuiciov štít bol stále silno žiariaci a šable, ktoré sa ho dotkli, sa úplne rozpadli. Môj štít však už bol veľmi slabý a vôbec nepôsobil zničujúco na zbrane čiernych bojovníkov. Tuicio, vidiac obrovský nápor bojovníkov a naše rozpadajúce sa štíty, uznal, že asi príliš riskoval v snahe vyčistiť jazero. Zvolal v tom chaose a kvílení okolo silným hlasom: „Ježišu, nestačíme bojovať s takou presilou. Pošli nám anjelov a príd' aj ty sám. Nech každý vidí, kto je tu skutočný Pán!“ Hlas sa niesol ozvenou veľmi ďaleko. Zrazu akoby začalo svitať. Cez tisíce čiernych bojovníkov začali presvitať prichádzajúce postavy v bielom na čele s niekým veľkým, prevyšujúcim svojou žiarou všetkých. Hlavný nápor čiernych bojovníkov sa presunul na prichádzajúcich anjelov, ktorí sa rozdelili. Jedni obstúpili jazero a vystrelili pred seba obe ruky. No tentoraz nie len z ich rúk, ale z celej ich postavy vytryskli obrovské pramene svetla a vtekali mohutnou silou do čierneho jazera. To strašné kvílenie v jazere sa ešte znásobilo, ale vody jazera už nemali najmenšiu šancu. Druhá časť anjelov vytiahla dlhé svietiace meče, rozbehla sa smerom k čiernym bojovníkom a jednou ranou ich rozsekávala napoly. Tí sa po pár sekundách rozpadli na prach. Štíty anjelov boli husté a nepreniknuteľné. Dokonale ich chránili. Ježiš však vynikal z nich najviac. Priamo kráčal k nám a prúdmi svetla z rúk s ľahkosťou zneškodnil každého bojovníka v blízkosti. Pristúpil ku mne aj k Paximovi a úplne vysilených nás objal. Viac si už nepamätám, obaja sme upadli do tuhého spánku. Iba chvíľami som sa prebral a videl som, že boj ešte stále pokračuje. Čierni bojovníci prilietali zo všetkých strán, ale proti Ježišovi a jeho anjelom nemali žiadnu šancu. Ježiš žiaril čím ďalej tým viac. Aj anjelov akoby každé víťazstvo ešte viac posilnilo.

Prebral som sa až ráno pri svtaní. Všetko už bolo prežiarené svetlom, po čiernych bojovníkoch ani stopy, len ten čierny prach na zemi, ktorý práve anjeli dozbiehali a šli ho niekam zničiť, svedčil o tom, že sa tu niečo odohralo. Na hladine svetlom prežiareného čistého jazera Squalor sa tentoraz odrážal nádherný farebný úsvit slnka. Pristúpil k nám Ježiš a povedal: „Boli ste statoční, ale budete sa musieť ešte veľa toho naučiť o boji so zlým. Môj vynikajúci bojovník Erudicus, za ktorým idete na púšť, vás postupne naučí všetkému. Vybral som si ho, aby ti zmenil život, Agapeon, aby si ty zas zmenil životy ďalším, ktorých za tebou neskôr pošlem. Teraz si oddýchnite. Zajtra skoro ráno sa vydáte na cestu púšťou, Tuicio vás odprevadí. On vie, kde má Erudicus pustovňu. A Hôr Hrôzy sa už báť nemusíte. Spolu so svojou armádou anjelov

Agapeon 8 - Skutočný víťaz

Napísal Balek Robert

Utorok, 20 Október 2009 12:59

sme hory úplne očistili od zlých duchov – čiernych bojovníkov, aj jazero, ktoré bolo ich úkrytom. Pamätaj, Agapeon, že ťa zachránila a vždy aj zachráni tvoja viera v moju moc. Ty sám nezmôžeš veľa ale ja áno. Moja láska prúdi v tvojom štíte a tá ťa ochráni. Nikdy si ju nenechaj strachom dobrovoľne vziať.“ Postavil sa a spolu s anjelmi odchádzal do obrovského svetla, ktoré sa stratilo tak rýchlo, ako som ja rýchlo a sladko zaspal.

Pokračovanie príbehu je v článku: [Agapeon 9 - Mínové pole](#)

Predchádzajúce príbehy, ktoré nadväzujú na tento príbeh (čo sa stalo pred týmto príbehom):

[Agapeon 7 - Jediný dotyk lásky](#)

[Agapeon 6 - Rozhodnutie](#)

[Agapeon 5 - Tajomstvo je odhalené](#)

[Agapeon 4 - Zmena plánu](#)

[Agapeon 3 - Nečakané stretnutie](#)

[Agapeon 2 - Plný svetla](#)

[Agapeon 1 - Stratím? Získam?](#)